

Kedves Hölgyeim és Uraim! Kedves Barátok, Vendégek! Tisztelt Jelenlevők!

Köszöntöm Önöket Keresztes Zsuzsa rongyképező-művész kiállításán. Tudom, hogy Ő a nagyon pontos, szellemes, általa kitalált „rongyképező” szóval – ahogy ezt többször hangoztatja is – a „művész” kifejezést váltja ki, tiszteletreméltó művészi alázattól vezérelve. Számomra azonban ez a két fogalom Keresztes Zsuzsa esetében elválaszthatatlanul összetartozik. A Teremtő áldásával dolgozó Mesterember és az általa létrehozott minőség, mely Művésszé avatja Őt. Mert az ugye nem kétséges, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy amit itt ma látunk, művészet a javából.

Keresztes Zsuzsa megtisztelő felkérésére örömmel mondtam igent, hiszen Ő a barátom, akit számos, kegyelmi ajándékként megélt könyves barátságaim egyikének köszönhetek, Munkáit korábban ismertem, mint őt magát. A Budai Várban, a néhai Litea Könyvesbolt szomszédságában álló „lánykori nevén” Magyar Kultúra Alapítvány székházának elegáns előcsarnokában évről-évre, nyaranta, Szent István ünnepéhez kapcsolódóan állította ki rongyképeit, mely kiállítás az ugyancsak vele egy időben az emeleti kiállító teremben látható Józsa Judit keramikus művész legendás kiállításával együtt az idegenforgalmi szezon évről-évre várt attrakciója voltak. Könyvesboltunk és a Magyar Kultúra Alapítvány szoros együttműködése okán, gyakori átjárásaim során nap mint nap láthattam Zsuzsa képeit, éreztem kisugárzásukat, mely igazán csak akkor tudatosult bennem, mikor már véget ért a kiállítás, leszedték és bár biztosan furcsán hangzik, de a képek hiánya tartotta fenn bennem a vizuális élményt a következő év augusztusáig. Én azt gondolom, hogy jól van ez így.... Csak jó pár évvel később talákoztunk személyesen egy nagyon fontos, kedves közös barátunk köszönhetően /aki természetesen most is jelen van és ahogy látom, mosolyogva drukkol mindkettőnknek: N.A./.

Szívmelengető számomra a kiállítás címe: Színek és évek...Készülve e megnyitóra természetesen elővettem Kaffka Margitot, és újra kezdtem olvasni ezt a csodálatos önéletrajzi regényt, melyről Móricz Zsigmond így írt:” Ezek a zengő húrokon soha nem érezni az életrajz fahangjait, ez mind poézis...” Zsuzsa jó címet választott!

Most következzen egy rövid curriculum vitae, azok kedvéért, akik először találkoznak a művésszel.

A Sas-hegyen élő Keresztes Zsuzsa 13 évesen jegyzi el magát a képzőművészettel a Márffy Ödön által alapított Képzőművészeti Szakiskolában, ahol hamar kiderül, hogy a tehetséges fiatal lányban egy ösztönművész lakozik. Szakmai vizsgákat tesz folyamatosan intarzia készítő, keramikus, textiltervező, festő-grafikus, szobrász, épülettervező-műszaki rajzoló témákban. Egy, a „kicsi a világ” jelszóval jellemezhető váratlan és meglepő felfedezésem, melyről Te is most hallasz először, közös pont barátságunk egén: talán nem véletlen, hogy a keramikus szakmát B. Várdeák Ildikónál a Litea legendás szépségű kobaltkék cserépkandallóját készítő művésznél tanulja. Sokoldalú művészi képességét a Magyar Televízióban és a színházak színes világában hasznosítja. Ornamentikákat, szobrokat, díszleteket, jelmezeket, maszkokat készít. Ez a professzió, a megélhetés, hiszen két fiút nevel. S ez még mindig nem a teljes élet, mintha számára nem 24 órából állna a nap. Számtalan alkotótábor szervezője, résztvevője volt itthon és Kárpát-medence szerte. Ha nem is akkora elánnal, de ezt a közösségi szerepét mai napig gyakorolja, intimebb művész-baráti körök, képzőművészeti, zenei események elmaradhatatlan társasági szereplője.

A rongyképezés 25 éve tartó „szerelem”. Hívás és kihívás volt életében – ahogy vall erről – ez az eddig ismeretlen műfaj, melyben sikerül, sikerülhet valamennyi birtokolt művészeti technikát alkalmaznia. A rendíthetetlen alap a rajzolás és a kompozíció megalkotása. Az útját – úgy tűnik – megtalált művészpálya természetesen nem kerek a fogadtatás nélkül. Mintegy 150 önálló kiállítás, díjak, külföldi meghívások Béctől Luxemburgig, Ciprustól Szófiáig, és a mostani, a színvonalas programjairól ismert Hegyvidék Kulturális Szaloné, melyért ezúttal is köszönetet szeretnénk mondani.

Kedves Vendégek! Valószínűleg Önök is érzik, hogy ez a mai megnyitó nem igazán a protokoll szerinti talán túlságosan személyes, és még egy szó sem esett a kiállított képekről. Nos én nem kívánok esztétikai elemzésekbe bocsátkozni, a képek magukért beszélnek, kérem, hogy jó szemmel és jóhiszemmel fejtsék meg üzeneteiket. Én inkább az itt látható művészet spiritualitásáról ejtenék néhány szót: miközben kitörő tetszéssel fogadjuk ezeket a képeket, tudnunk kell, hogy nem feltétlenül fogadja be a mai képzőművészeti kánon. Előfordul, hogy előítéllettel kizárják a megmérettetésből, mert olyan, mint egy jó festmény, de nem az! De miért kellene a nagybetűs Művészet körein kívül rekednie annak, aki festék, kő vagy bronz helyett anyagának rongydarabokat választ, aki gyönyörködő és gyönyörködtetni akaró emberként saját alkotásának készítésében leli örömét, felmutatva, hogy a Teremtett Világ iránti tisztelet és hála, azt követeli tőlünk, hogy ne higgyünk a hasznavehetetlenségben, hogy mentsük a szemétsorsra szánt dolgait életünknek. Így tettek szépanyáink, dédanyáink, nagymamáink otthonuk díszítésére megszótták rongyból szebbnél szebb szőnyegeiket, falvédőiket.

„A képek készítése mindennapi aprólékos-játékos örömforrás inkább, mint feladat” – írja egyhelyütt Keresztes Zsuzsa, Nos én kívánok még további, sok örömeivel telő alkotói évet és mint könyves barátnő kívánom és remélem, hogy egyszer, nem túl sokára megjelenik majd egy csodálatos album is erről a hihetetlenül sokszínű művészpályáról, melyben a látványos oldalak között helyet kapnak az eddig a fiók mélyén szerényen várakozó, megbújó megdöbbenően szép verseid!

Végezetül hallgassunk meg néhány sort a számomra egyik legnagyobb hatású versből, az *Homage*-ből: „...Ki ad vigaszt, ki ad bármit, kemény, de megkopott hitünknek? A gyökerek, az Ősök karjai a víz mélyén is bennünket ölelnek. A hullámoknak játéka, hangja néha zenének tűnik, andalít...virágba borult álmainkkal a felszínen tartva még élni tanít.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ezzel a csodálatos útravalóval terveztem befejezni a megnyitó beszédet és megnyitni a kiállítást, de amikor újra olvastam ezt a versét feltartóztatlanul előjött egy régi olvasmányélményem néhány sora, amit elsősorban Zsuzsának szeretnék elmondani köszönetképpen, a mai együttlétért, s mert úgy gondolom lényegi, Róla és Neki szól: „Ha az ember egy álomban meglátogatná a paradicsomkertet, és ott egy virággal ajándékoznák meg bizonyítékkal, hogy a lelke ténylegesen jelen volt, és a virágot még a kezében tartaná mikor felébred...igen...és akkor mi van?”

Köszönöm, hogy ilyen sokan megtisztelték jelenlétükkel a művésznőt, munkásságát és a befogadó helyszínt, Ha úgy érzik távozáskor, hogy sikerült a lelket ünnepelőbe öltöztetni ezen az estén, akkor ez a mai alkalom és együttlét elérte célját. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Bakó Annamária

(LITEA könyvesbolt)